NHỮNG VÌ SAO

Bản dịch Đồng Đường

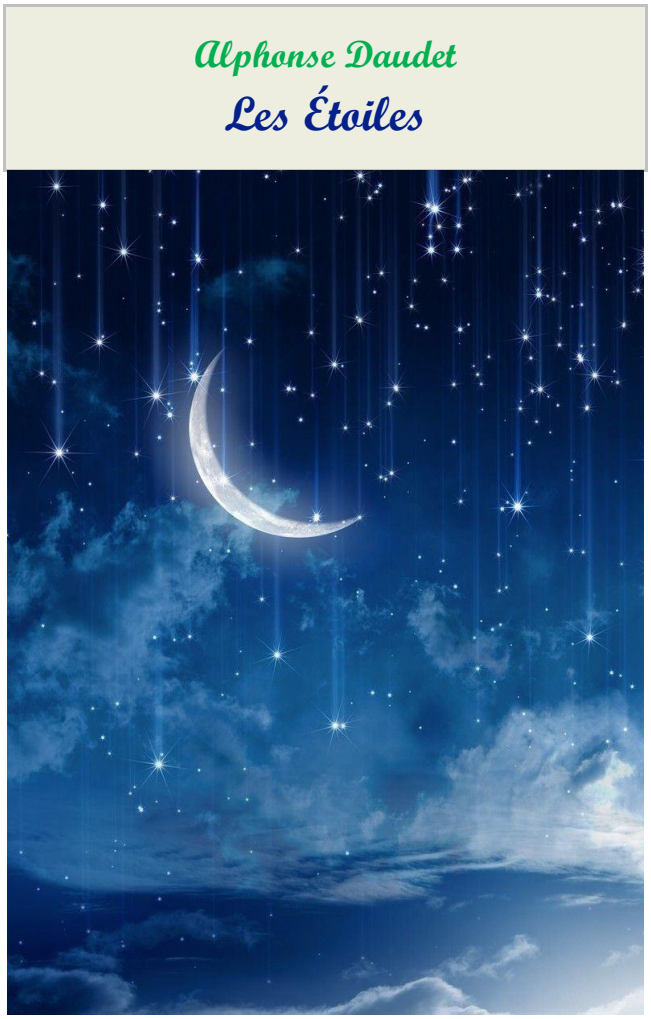

Tôi sống một thân một mình trên đồng cỏ với con chó Labri và đàn cừu. Suốt tuần không thấy một bóng người. Thỉnh thoảng có một vài người làm than ở Piedmont hoặc ẩn sĩ Mont-de-l'Ure tìm cây thuốc đi ngang qua. Nhưng tất cả họ đều là những người thầm lặng vì cô đơn, đã mất đi cái thói quen nói chuyện.

Vì thế tôi rất vui cứ hai tuần một lần, khi nghe thấy tiếng chuông của con la trên con đường dẫn lên núi và hiện ra cái đầu lắc lư của cậu bé Miarro thật sống động hay chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của dì Norade, tôi thực sự thật hạnh phúc khi họ tiếp tế thực phẩm cho tôi và kể tôi nghe nhiều điều về cô Stephanette, cô con gái của ông chủ, người thiếu

nữ xinh đẹp nhất đã làm trái tim tôi thổn thức.

Một ngày cuối tuần, khi tôi đang đợi thực phẩm tiếp tế cho mình, không hiểu sao lần này họ đến rất muộn. Vào khoảng giữa trưa, một cơn mưa giông ào ào đổ xuống và tôi lại nghĩ rằng con la không thể đi được vì đường lầy lội. Sau cơn mưa trời lại sáng, những tia nắng lấp lánh chiếu qua ngọn đồi, tôi nghe giữa tiếng nước nhỏ giọt từ những chiếc lá trên cành, tiếng suối chảy ào ạt, có tiếng chuông của con la của chúng tôi vang lên trong trẻo, . Nhưng người cưỡi con la không phải là cậu bé Miarro, cũng chẳng phải là dì Norade. Bạn đoán thử xem là ai? Đó là con gái ông chủ của tôi, cô Stephanette, cô đang ngồi giữa những giỏ thực phẩm, khuôn mặt rạng rỡ với không khí miền núi và hơi thở trong lành sau cơn giông bão.

Cô Stephanette kể tôi nghe khi vừa bước xuống khỏi lưng con lừa: "Thằng bé Miarro bị ốm, dì Norade nghỉ lễ về thăm các con, sở dĩ cô đến muộn vì bị lạc đường". Nhưng khi nhìn thấy trang phục của cô trong ngày Chủ Nhật đó, với những dãi ruban hoa, chiếc váy trắng tinh lấp lánh đăng ten, tôi nghĩ cô ấy đã nán lại một buổi khiêu vũ, hơn là tìm đến khu núi đồi heo hút như thế này.

Ôi! Sinh vật vô cùng quyến rũ của tôi! Mắt tôi không thể đủ nhìn cô ấy. Đúng là trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy ở khoảng cách gần như vậy. Lúc còn ở trang trại, cô ấy nhanh chóng băng qua hành lang, hiếm khi nói chuyện với người hầu, luôn luôn ăn mặc chỉnh tề và có chút kiêu kỳ…Và bây giờ, tôi đã có cô ấy ở đây trước mặt tôi, chỉ dành cho tôi thôi! Nó chưa đủ để xoay chuyển tâm tôi ra sao.

Khi cô lấy đồ ăn ra khỏi giỏ, Stephanette bắt đầu tò mò nhìn quanh cô. Cô nâng chiếc váy xinh xắn lên cao một chút vì sợ lấm bùn, cô bước vào chuồng cừu, yêu cầu tôi cho cô xem chỗ ở của tôi, đó là chiếc giường rơm, với tấm trải da cừu, chiếc áo choàng của tôi treo trên tường, cây thánh giá và khẩu súng đá lửa…Tất cả những điều này làm cô thích thú.

-Vậy anh sống ở đây à, người chăn cừu tội nghiệp của tôi. Chắc hẳn là anh cô đơn lắm phải không? Anh làm sao vậy? Anh đang nghĩ điều gì vậy?

Tôi muốn trả lời: "Vâng, thưa cô", nhưng sự bối rối của tôi lớn đến mức tôi không thể trả lời. Tôi thực sự tin rằng cô ấy đã nhìn thấy điều này và thích thú khi trêu chọc tôi.

-Còn người yêu của anh đâu, anh chăn cừu. Thỉnh thoảng cô ấy có lên đây thăm anh không? Cô ấy hẳn là nàng tiên Esterelle chỉ sống trên đỉnh núi.

Và chính cô ấy khi nói chuyện với tôi, trông giống như nàng tiên Esterelle, với nụ cười xinh đẹp, rồi vội vã rời đi, ngoái đầu lại chào, tôi có cảm giác như hồn ma đã đến thăm tôi.

-Tạm biệt anh chăn cừu.

-Xin Chúa giữ gìn cô, thưa cô

Rồi cô ấy rời đi mang theo những chiếc giỏ rỗng.

Khi bóng cô khuất dần theo con dốc, những viên sỏi lăn dưới vó con lừa, tưởng chừng như từng viên một đang lăn vào tim tôi…Và cho đến cuối ngày tôi sống trong tâm trạng như đang mơ, và sợ giấc mơ tan biến. Đến khi đáy thung lũng chuyển sang màu xanh, khi những con cừu rúc vào nhau, kêu be be trở về nông trại. Tôi nghe có tiếng ai gọi dưới dốc, tôi thấy nàng xuất hiện, không còn tươi cười như trước nữa, nhưng run rẩy vì ẩm ướt vì lạnh.

Do cơn mưa giông hồi chiều, con suối ngập tràn, nước chảy xiết hơn, cô đã cố gắng vượt qua, nhưng không xong, suýt nữa cô bị chết đuối. Vào giờ này của đêm, cô không còn tìm được con đường nào để trở về nhà. Viễn cảnh phải ngủ lại một đêm trên núi,

khiến cô vô cùng lo lắng, còn tôi tôi hết sức trấn an cô ấy:
-Tháng Bảy, đêm ngắn lắm thưa cô. Cô không phải lo lắng lắm đâu.

Tôi vội vàng đốt một ngọn lửa lớn để lau khô chân và váy của cô ấy. Sau đó tôi mang một ít sữa và pho mat, nhưng cô gái tội nghiệp của tôi không muốn sưởi ấm hay ăn uống gì cả. Nhìn những giọt nước mắt rơi lả chả trên má cô, tôi cũng mủi lòng muốn khóc. Tuy nhiên đêm đã đến. Trên đỉnh núi chẳng còn lại gì ngoài chút nắng thoi thóp của một buổi chiều tà. Tôi muốn nàng đến nghỉ ngơi trong công viên. Tôi trải lớp da mới đẹp trên những cộng rơm tươi, tôi chúc nàng ngủ ngon và ra ngoài cửa. Xin Chúa chứng giám cho tôi rằng, dù ngọn lửa tình yêu đang đốt cháy trong tôi, không hề có một ý tưởng xấu nào đến với tôi. Tôi, không có gì ngoài niềm tự hào lớn lao khi nghĩ rằng, ở một góc công viên rất gần với đàn chiên tò mò đang ngắm nhìn cô ngủ, con gái của ông chủ tôi – như một con cừu quí giá và trắng hơn tất cả những con khác đang yên nghỉ từ sự chăm sóc của tôi. Đối với tôi bầu trời chưa bao giờ lại sâu đến thế, những ngôi sao lại sáng đến thế. Đột nhiên, chuồng cừu mở ra và Stephanette xinh đẹp xuất hiện, cô không thể ngủ được vì những con cừu kêu xào xạc trên rơm khi chúng cựa quậy. Cô thà ra ngoài và ở gần đống lửa còn hơn. Thấy vậy, tôi vội cởi tấm da cừu khoát lên vai cô ấy và nhóm lửa to hơn, chúng tôi ngồi đó cạnh nhau, không nói một lời.

Nếu bạn đã từng qua đêm dưới những vì sao, bạn nên biết rằng, khi chúng ta ngủ, một thế giới huyền bí sẽ thức dậy trong sự cô đơn và tĩnh lặng. Sau đó những giòng suối với tiếng róc rách sẽ càng lúc càng rõ hơn, các ao hồ sẽ được thắp sáng bằng những vì sao nhỏ. Tất cả các linh hồn của núi đi và đến tự do. Trong không khí có những tiếng thì thầm, những tiếng động không thể nhận ra nguồn gốc từ đâu đến, chúng ta có thể nghe tiếng rên rỉ của những côn trùng dưới lòng đất, tiếng cỏ mọc, tiếng lách tách của những đọt non đang lớn. Ban ngày là sự sống của chúng sinh, nhưng vào ban đêm, đó là cuộc sống của vạn vật. Khi chưa quen thì thật đáng sợ.
Vì vậy, cô gái trẻ của tôi run lên và áp sát vào tôi chỉ vì một tiếng động dù là nhỏ nhất. Có một lần tiếng kêu dài thê lương từ cái ao lấp lánh xa xa phía dưới vọng về phía chúng tôi. Cùng lúc đó một ánh sao băng vụt sáng trên đầu chúng tôi, đi cùng một hướng, như thể tiếng rên rỉ mà chúng tôi vừa nghe đã mang theo ánh sáng theo nó.
-Đó là gì vậy anh? Stephanette run run hỏi
-Một linh hồn đang vào thiên đường, thưa cô và tôi làm dấu thánh giá.
Cô ấy cũng bắt chước làm theo, ngước lên trầm ngâm một lúc rồi nói.
-Vậy thì, các anh là phù thuỷ phải không?
- Không phải vậy đâu thưa cô. Nhưng ở trên này, tôi sống gần các vì sao hơn, và tôi biết rõ hơn những người ở đồng bằng.
Cô ấy vẫn nhìn lên trên bầu trời, tựa đầu vào tay, quấn trong tấm da cừu, giống như một cô bé chăn cừu từ thiên đường đến.
-Những ngôi sao đẹp quá! Tôi chưa bao giờ thấy nhiều như vậy. Anh có biết tên của những vì sao này không?
-Ồ vâng, thưa cô…Nhìn thẳng trên đầu chúng ta đó là Con Đường Sữa (La voie Lacte'e), nó từ Pháp chạy thẳng qua Tây Ban Nha. Xa hơn nữa, có xe của linh hồn (chòm sao La Grande Ourse) với bốn bánh xe rực rỡ. Xa hơn một chút là sao Ba Vua (Les Trois Rois), chỉ liếc nhìn họ, tôi cũng biết lúc này đã quá nửa đêm rồi. Thấp hơn một chút, hướng về phía Nam rực sáng bởi chùm sao Sirius, là ngọn đuốc của những vì sao. Nhưng thưa cô, ngôi sao đáng yêu nhất trong tất cả những vì sao của chúng tôi, ngôi sao Mục Tử (Sao Hôm và Sao Mai) nó mang lại ánh sáng cho chúng tôi, khi tôi dẫn đàn chiên của mình đi

vào lúc bình minh, và trong buổi tối cũng vậy khi chúng tôi mang chúng trở lại chuồng. Chúng tôi đặt tên cho ngôi sao này là cô Maguelone xinh đẹp, nàng đã theo đuổi chàng Pierre xứ Provence và kết hôn với anh ta được bảy năm.
-Cái gì, anh chăn cừu? Vậy có cuộc hôn nhân nào giữa các vì sao không?
- Tất nhiên rồi thưa cô.

Và trong khi tôi đang cố gắng giải thích cho cô ấy biết những đám cưới này là gì, tôi cảm thấy một thứ gì đó mong manh và nhẹ nhàng rơi xuống vai tôi. Đó là cái đầu của cô ấy đang tựa vào vai tôi, với tiếng xào xạc đáng yêu của dãi ruban và mái tóc gợn sóng. Cô vẫn ngồi đó cho đến khi những ngôi sao mờ dần khi bình minh tới. Còn tôi, tôi nhìn nàng ngủ, tận đáy lòng tôi có chút xao xuyến, nhưng được che chở một cách thiêng liêng bởi màn đêm trong trẻo, nó không bao giờ mang đến cho tôi điều gì ngoài những ý tưởng đẹp.

Chung quanh chúng tôi, các vì sao tiếp tục cuộc hành trình trong lặng lẽ, ngoan ngoãn như một đàn cừu, và đôi khi tôi tưởng tượng rằng một trong những vì sao đẹp nhất, sáng nhất này lạc đường rồi đậu trên vai tôi mà ngủ….

Bản dịch của Đồng Đường